

[Finansministeren.]

varer skulle være afsluttet med udgangen af 1969, og indeholdt i overensstemmelse hermed bestemmelser om toldgodtgørelsens bortfald fra 1. januar 1970. For nogle år siden besluttedes det imidlertid, at toldafviklingen for EFTA-varer skulle være afsluttet den 31. december 1966, og det, der nu er sket, er, at man i EFTA har vedtaget, at toldgodtgørelsen for varer, der opnår EFTA-toldbehandling, også skal bortfalde fra 31. december 1966.

Baggrunden for, at toldgodtgørelsen for EFTA-varer skal falde bort samtidig med, at de bliver helt toldfri, er, at en industri i et EFTA-land må betale told af indførte toldpligtige materialer, der ikke er EFTA-varer, og som den anvender i sin produktion af varer, den sælger på hjemmemarkedet. Hvis man opretholdt toldgodtgørelsen, kunne tilsvarende indførte EFTA-varer indføres toldfrit i det pågældende land og uden at være belastet med den told, som måtte eksistere i produktionslandet på de anvendte materialer. En opretholdelse af adgangen til at give toldgodtgørelse ville således betyde, at alle EFTA-landene ville diskriminere mod deres industriers hjemmemarkedssalg til fordel for de samme industriers eksport-salg. Med toldgodtgørelsens bortfald undgår man denne diskrimination. Toldgodtgørelsens bortfald betyder på den anden side dog ikke, at der skabes toldmæssig ligestilling mellem EFTA-landenes industrier. Da EFTA er et frihandelsområde, kan landene fortsat have forskellige toldsats på de af industriens råvarer, der indkøbes uden for EFTAs område. Derimod er EFTA-landenes industrier toldmæssigt ligestillet i det omfang, de bruger råvarer og andre materialer med EFTA-oprindelse. Toldgodtgørelsens bortfald giver derfor i visse tilfælde EFTA-landenes industrier en tilskyndelse til at benytte råvarer med EFTA-oprindelse.

Toldgodtgørelsens bortfald for EFTA-varer kan i det store og hele gennemføres her i landet uden ændringer i toldloven, idet der ved toldlovens § 1, stk. 4, er givet

finansministeren bemyndigelse til at bekendtgøre de nærmere regler om toldfritagelsen for EFTA-varer, og de nye regler om toldfritagelse for EFTA-varer vil derfor fremkomme i en ny EFTA-bekendtgørelse, der træder i kraft den 31. december 1966. De nye regler i EFTA-konventionen pålægger imidlertid medlemslandene en pligt til at gennemføre sådanne bestemmelser, at de i visse situationer kan nægte at yde toldgodtgørelse for en udført varesending. Som bekendt skal et EFTA-lands myndigheder efter anmodning fra et andet EFTA-lands myndigheder undersøge, om en fra landet udført varesending opfylder betingelserne for at opnå EFTA-toldbehandling. Når de danske toldmyndigheder derfor efter en sådan anmodning har kontrolleret, at en herfra udført varesending opfylder betingelserne for at få EFTA-toldbehandling, vil dette blive meddelt importlandets myndigheder, og efter 31. december 1966 vil en sådan meddelelse også gå ud på, at der ikke før kontrollens foretagelse er ydet toldgodtgørelse her i landet for de udførte varer. Når en sådan meddelelse er givet, må der selvfølgelig heller ikke på et senere tidspunkt gives toldgodtgørelse for de pågældende varer, og en anmodning herom må afvises af toldvæsenet. Toldloven indeholder imidlertid ikke for øjeblikket hjemmel for toldvæsenet til at nægte at give toldgodtgørelse i en sådan situation, men hjemmel hertil tilvejebringes ved de bestemmelser, der er indeholdt i lovforslagets § 1, nr. 3, 5 og 9.

Toldfriheden af varer, som indføres til en frihavn, men som i øvrigt er toldpligtige i det land, hvor frihavnen er beliggende, skal som foran anført i relation til de nye regler i EFTA-konventionen betragtes som toldgodtgørelse. For at virksomheder beliggende i Københavns frihavn skal kunne opnå EFTA-toldbehandling af varer, der udføres til andre EFTA-lande, må der derfor gennemføres et arrangement, hvorefter virksomhederne kan betale told af de til varernes fremstilling benyttede materialer m. v.